

AL LLINDAR DE LA REVOLUCIÓ

Lev Trotski

(*Novi Mir*, 13 de març de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "En el umbral de la revolución", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Estudios, investigaciones y publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 30-32.

Els carrers de Petrograd parlen, novament, el llenguatge de 1905. Com en el temps de la guerra russojaponesa, els treballadors reclamen pa, pau i llibertat. Com en 1905, els tramvies no marxen i els periòdics no es publiquen. El govern envia els seus cosacs i novament no es veuen als carrers més que dues forces: els obrers revolucionaris i les tropes tsaristes.

El moviment ha estat provocat per la manca de pa, un motiu fortuït. En tots els països bel·ligerants, les restriccions dels productes alimentaris són la causa del descontentament de les masses. Tota la demència de la guerra s'aclareix amb aquest brutal fet: només es produeix allò que és indispensable per a la vida, perquè cal fabricar màquines per a la mort.

Les explicacions brindades per les agències telegràfiques anglorusses intenten minimitzar l'assumpte al nivell d'una simple manca de pa momentània i de les nevades, subratllant l'estupidesa d'aquesta política de l'estruç que amaga el cap sota terra quan el perill s'apropa. Els treballadors no surten al carrer per a enfrontar als cosacs per simples nevades que, a vegades, causen dificultats d'abastiment.

Moltes persones tenen una curta memòria i moltes d'elles (fins i tot dins del nostre cercle) han oblidat que Rússia fou sorpresa per la guerra en ple ferment revolucionari. Després de la forta repressió de 1908-1911, els proletaris guariren les seues ferides, i l'afusellament de vaguistes en el Lena despertà l'energia revolucionària de les masses. El retorn violent de les vagues ha començat i, durant l'any que precedí la guerra, l'onada de vagues assolí una amplitud només coneguda en 1905. A l'estiu de 1914, quan Poincaré visità al tsar (segurament per a posar-se d'acord sobre el mitjà de salvar les petites nacions), el president francès pogué veure amb els seus propis ulls, als carrers de la capital del seu amic, les primeres barricades de la segona revolució russa.

La guerra trencà aquest ascens revolucionari. Es repetí allò que havia passat amb la guerra russojaponesa. Després de les tumultuoses vagues de 1903, observàrem durant el primer any de la guerra, un apaivagament quasi total: els treballadors peterburgesos necessitaren dotze mesos per a reposar-se i tornar als carrers. Açò ocorregué el 9 de gener de 1905, quan començà, per així dir, la nostra primera revolució.

L'actual guerra és molt més grandiosa que el conflicte russojaponès. En mobilitzar milions de treballadors, el tsarisme, no sols trencà les files de les masses proletàries, sinó que també plantejà a les capes més avançades qüestions de la major importància. Quina és la causa de la guerra? El proletariat ha

d'assumir la “defensa de la pàtria”? Quin ha d'ésser la tàctica de la classe obrera durant la guerra? El tsarisme i els seus aliats, els cercles de nobles i capitalistes han mostrat durant la guerra la seua vertadera naturalesa: una naturalesa de criminals rapaços engegats per una avidesa sense límits i paralitzats per una incompetència constitutiva. Les ganes de les classes dirigents cresqueren a mesura que es descobria la seua incapacitat per a resoldre els problemes de producció creats per la guerra. La misèria de les masses cresqué (la misèria inevitable de la guerra), multiplicada per la criminal incapacitat del tsarisme “rasputinià”.

A les capes més endarrerides que potser mai havien escoltat parlar d'agitació revolucionària, els esdeveniments han fet penetrar un profund sentiment d'odi contra les classes dirigents. Al mateix temps, la capa avançada dels treballadors ha començat elaborant un procés crític dels esdeveniments. El proletariat socialista ha estat colpejat violentament per la fallida de la Internacional i ha comprés que la nova era exigia l'enduriment de la lluita. Allò que es desenrotlla en Petrograd i Moscou és el resultat d'aquest treball intern de preparació.

El poder està desorganitzat, en risc i destrossat; l'exèrcit està dislocat. Les classes dirigents estan descontentes, no tenen fe i tenen por. El proletariat es forja al foc dels esdeveniments. Tot açò ens dóna el dret a dir que som testimonis de l'inici de la Segona Revolució Russa. Confiam que molts de nosaltres hi participem.